

Chương thứ bốn mươi ba

Vì Nghĩa Phận, Huy Quyền Can Thiệp

Người cụt tay than thở giây lâu, rồi lại tiếp:

– Ta không làm gì hơn đã đành tiếp tục theo hút ba người kia. Chiều hôm sau lại thấy hai người nữa đến hội họp, rồi đi thẳng tới đây. Trong khi đi đường, họ vẫn nhìn quanh ngó quẩn trông trước nhòm sau, hình như sợ bị người theo dõi. Ta tuy đã hết sức cẩn thận, mà khi vào tới cốc vẫn bị họ phát giác; thế là xảy ra cuộc ác chiến. May được cái là họ không hỏi lai lịch của ta, mà cũng không xưng danh, chỉ cầm đầu hùng hục đánh. Thoạt đầu ta giết chết ngay hai người, rồi sau đó mới bị ba người vây đánh.

Vô Tâm lẳng lặng ngồi nghe, chân tay lạnh toát, chàng không hiểu tại sao phe đảng Nam Cung thế gia lại tìm vào Tử cốc? Hay là những bí mật trong cốc đã bị họ biết hết cả rồi? Nếu như vậy thật là nguy hiểm.

Chàng còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy người cụt tay vỗ đùi đét một tiếng, kêu rầm lên:

– Quên rồi! Quên rồi!

Vô Tâm ngơ ngác hỏi:

– Quên gì cơ?

Người cụt tay lắc đầu thở dài:

– Ta thật là hồ đồ, hồ đồ thái thậm! Tại sao ta không tóm cổ một tên áo đen, tra hỏi lai lịch của hắn thì biết ngay, chớ có khó gì đâu? Chả hơn là cứ ngồi đây mà đoán mò ư?

Nói xong lập tức nhảy vọt đi, Vô Tâm cũng chạy theo. Khi tới nơi, thì ra ba người đã chết cứng tự bao giờ, có lẽ vì họ bị điểm huyết, huyết mạch không lưu thông được nên đều bị chết cồng cả.

Người cụt tay chỉ giậm chân đấm ngực, chửi mình là ngu ngốc, Vô Tâm sẽ nói:

– Các hạ thật không biết lai lịch bọn này ư?

Người cụt tay kêu lên:

– Cố nhiên, không biết, nếu biết ta còn phải hỏi làm gì nữa?

Vô Tâm cười nói:

– Ba tên này đều là môn hạ của Nam Cung thế gia, chủ nhân của họ chính là Nam Cung phu nhân, còn thằng bé họ Nhâm mà bọn chúng đang đi lùng chính là tại hạ.

Người cụt tay giật mình đứng ngậy người ra, hình như đang bị xúc động mạnh. Một lúc lâu sau mới lên tiếng:

– Còn Nam Hải Mộ Dung Phi?

Vô Tâm đáp:

– Cũng là tụi chúng.

Người cụt tay cau mày nói:

– Nếu Mộ Dung Phi là người của Nam Cung thế gia thì sao lại định giết chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia?

Vô Tâm sững sờ hỏi:

– Ai là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung?

Người cụt tay giận dữ quát:

– Nhà ngươi đừng có giả câm giả điếc? Nếu không vì hấn, tại sao ta lại cứu ngươi? Nếu không có hấn thì người đã chết từ đời nào rồi, sao người chóng quên thế?

Vô Tâm lúc ấy mới chợt nhớ ra, liền buột miệng kêu:

– À, thì ra các hạ nói...

Người cụt tay cười nhạt:

– Phải, ta nói hấn, bây giờ ngươi mới nhớ ra ư?

Vô Tâm thở dài nói:

– Nhưng các hạ lầm rồi, người ấy đâu phải là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia.

Người cụt tay tái mặt hỏi:

– Hấn không phải là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia, thì tại sao lại học được môn vũ công bí truyền của nhà ấy?

Vô Tâm gượng cười nói:

– Việc này bên trong còn nhiều uẩn khúc, không tiện nói ra, các hạ đã có ơn cứu mạng cho chúng tôi, tôi cũng không muốn giấu. Nhưng trước khi thuật chuyện, tôi muốn thỉnh giáo các hạ một điều?

Người cụt tay nói:

– Mau nói đi!

Vô Tâm nghiêm sắc mặt nói:

– Các hạ quanh năm du hiệp giang hồ, tại sao không biết chuyện mấy năm gần đây nhà Nam Cung thế gia có xảy ra mấy việc rất lớn, làm chấn động toàn thể giới võ lâm?

Người cụt tay trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc này chính ta cũng không thể nói với ai được, nhưng bữa nay ta phá lệ nói cho người biết, gần mười năm nay ta vẫn ở ẩn trong sơn cốc, không ra đến ngoài, nên mọi việc xảy ra trong giang hồ, ta tuyệt không biết gì hết. Mãi đến mấy tháng gần đây, ta ở yên lâu quá lại muốn ra ngoài nhưng nếu không gặp các người, ta cũng chẳng hỏi đến việc giang hồ làm gì.

Ông ta nói mấy câu đó bằng một giọng cực kỳ đau khổ, đủ hiểu nếu quá khứ của ông không có sự gì quá ư thương cảm thì sao lại chịu giam mình vào u cốc đằng đằng mười mấy năm trời, không hỏi đến thế sự. Vô Tâm thở dài nói:

– Đã vậy tại hạ cũng xin nói thực người mà các hạ gặp ở Chung Nam đạo họ, chỉ là cô gái cải dạng nam trang.

Người cụt tay nổi giận hét to:

– Nói láo! Nhà Nam Cung thế gia mấy đời độc tử, làm gì có con gái? Nếu bảo là nhà Nam Cung đem kỳ bí truyền cho người ngoài, thì càng lại là một sự không thể có được. Người tưởng đánh lừa được ta đấy hả?

Vô Tâm chú ý nhìn ông ta gần từng tiếng:

– Người con gái đó tuy không phải là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia, nhưng cũng là quả phụ của nhà ấy.

Trong khi nói chàng vẫn theo dõi từng nét biến đổi trên khuôn mặt người đàn ông thần bí, mắt không rời nửa phút. Quả nhiên ông ta nghe tới đấy, sắc mặt đã tái xanh, lăm bầm một mình: “Quả phụ... quả phụ...”

Thốt nhiên ông ta thét lên:

– Vậy thì chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia cũng chết rồi ư?

Vô Tâm gật đầu, ông ta lại quát:

– Nhưng... nhưng làm sao mà chết được?

Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

– Một đêm mưa gió bị một tên cướp đường giết chết. Đối phương đều bị mặt nên mãi tới bây giờ trong giang hồ vẫn chưa ai biết.

Người cụt tay thân thể run run, ánh mắt đầy vẻ oán độc đau đớn, tuy ngồi trong bóng tối mà Vô Tâm vẫn trông rõ rành rành. Một lúc sau, ông ta lại lẩm bẩm:

– Một vụ án không có đầu mối, lại thêm một vụ án không có đầu mối.

Vô Tâm gật đầu:

– Cái chết của mấy đời chủ nhân Nam Cung thế gia đều thành những vụ án không có đầu mối. Trong giang hồ ai cũng thương tiếc, có mong có ngày việc ấy được phơi bày ra ánh sáng... Có một điều rất lạ là Nam Cung phu nhân không những không chịu tương trợ mà trái lại còn...

Người cụt tay chợt quát to:

– Câm mồm!

Vô Tâm quả dửng lại không nói nữa. Người cụt tay chợt hỏi lại:

– Người nói dối ta, người ấy là quả phụ nhà Nam Cung thật ư?

Vô Tâm gật đầu chưa kịp đáp, người cụt tay đã ngửa cổ lên trời cười ha hả:

– Coi con bé ấy đối với sự sống chết của người, quan tâm đến thế, đủ hiểu giữa người với nó sự quan hệ quyết không tầm thường.

Vô Tâm đỏ mặt lại cãi:

– Không... không....

Người cụt tay lại sầm mặt quát:

– Người đã biết nó là vợ góa người ta, sao lại còn... còn đi với nó?

Vô Tâm cười gượng nói:

– Tại hạ chỉ cùng đi với Điền cô nương, dọc đường vẫn lấy lễ tương đãi, quyết không có điều gì xằng bậy.

Người cụt tay chợt chỉ vào mặt Vô Tâm chửi:

– Mẹ kiếp! Người đã biết câu “Vườn dưa chữa dép” chưa? Nếu người ngoài biết các người như thế, dù cho không có chuyện gì, cũng không ai tin được! Người đã tự coi mình là người hiệp nghĩa, sao lại vô hình chung làm hại danh tiết của con người ta?

Vô Tâm bị ông ta mắng một thôi một hồi, không biết phân biện làm sao, bất giác buột miệng nói:

– Các hạ quan tâm đến việc nhà Nam Cung như vậy, lại biết cả ngón võ học bí truyền của Nam Cung thế gia, hoặc giả cũng có liên quan gì đến nhà ấy chẳng?

Người cụt tay tái mặt quát:

– Những việc bất nhân bất nghĩa như vậy, ai trông thấy mà không nhúng mồm? Cứ gì lão phu? Vừa rồi người đối với lão phu có chút ân tình, nhưng lúc này lão phu không thể không cho quân ác nô thất đức như người một bài học!

Nói chưa dứt lời, ông ta đã quăng con dao dài đi, bàn tay chìa ra, năm ngón tay cong lên, trong bóng đêm trông chẳng khác gì một con độc long ở trong đám mây mù nhe nanh giờ vuốt xông ra.

Vô Tâm biết vũ công của ông ta cao không biết đến đâu mà lường, bèn không dám sơ suất, vội nghiêng người né tránh miệng thì kêu to:

– Chúng ta là bạn không phải là thù, các hạ không nên quá nóng.

Người cụt tay chẳng nói chẳng rằng, một chân cứ nhảy lên thoăn thoắt, nháy mắt đã phóng ra hai chiêu, chiêu thức không những quái dị phiến phức, chưởng phong phoir phoir như bông non bay trong gió loạn, thân hình chuyển động, tấn tốc dị thường. Nhân vì ông ta chỉ có một chân, thế đứng không được vững vàng, nên phải dùng thân pháp cực kỳ tấn tốc để bổ khuyết cho chỗ thiếu sót.

Vô Tâm nghĩ thầm: “Người này nghe ta nói Điền Tú Linh là quả

phụ nhà Nam Cung liền trở mặt ngay. Có lẽ ông ta chính là “người ấy” chẳng? Nếu không thì sao lại dễ giận thế?”

Lúc này chưởng phong của đối phương đã giăng bủa đầy trời, tuy rằng hư nhiều thực ít, nhưng cũng đủ khiến cho người ta không biết đâu mà lường. Vô Tâm đánh chỉ đứng vững như trái núi lấy bất biến mà ứng vạn biến.

Chàng thấy chưởng thế của Người cụt tay chưa đến mà một luồng gió mạnh kinh hồn đã buốt lạnh tới xương tủy, nên càng phải đề phòng nghiêm mật. Mãi tới lúc này chàng cũng không có ý muốn chống lại đối phương nên không phóng chiêu ra.

Ông già tuy chỉ có một tay nhưng trong lúc phóng chiêu trông tưởng như có trăm ngàn cánh tay cùng khua múa một lúc. Thốt nhiên ông ta quát to một tiếng, tung chân đá vào giữa ngực Vô Tâm.

Vô Tâm tuyệt không ngờ ông ta chỉ có một chân mà dám thi triển chiêu thức hung hiểm như “xuyên tâm thoái” tất phải có công lực kinh người. Phương pháp đó làm cho đối phương không còn lối nào mà tránh. Vô Tâm trong lúc bất ngờ, dầu có tài trời, mà đứng giữa khoảng đất chật hẹp này cũng khó lòng xoay trở, nhưng nếu cứ liều lĩnh húng đòn, thì chắc chắn sẽ phải bị thương. Chàng đã không muốn bị thương song trong lúc thăng thốt cũng chưa biết đối phó cách nào.

OoO

Trong Đại tân quan, phụ cận thành Bảo kê, có một thị trấn nhỏ gọi là Điền gia tập.

Thị trấn này tuy nhỏ, nhưng rất có tiếng, nhân vì những vị hào sĩ vũ lâm trong địa phận Thiểm Tây sau khi quy ẩn phần nhiều hay về đây định cư. Anh hùng tuy già nhưng cũng không cam tịch mịch, mới tụ tập các bạn cố tri vào một chỗ, để khi nhàn rồi, có người tâm sự cho khuây.

Cuối phố lớn trong trấn, có một tửu quán gọi tên Kim bồn cư, bán thịt bò và rượu trắng, địa phương tuy giản lậu, rượu thịt tuy không ngon nhưng ba chữ “Kim bồn cư” chính hợp với tỳ vị những vị anh hùng trở về cảnh Kim bồn tẩy thủ lúc tàn niệm, vậy nên sự làm ăn rất phồn thịnh, trong quán thường thường không có bàn trống.

Một hôm gió bắc hun hút, giá lạnh như cắt, trong Kim bồn cư cũng

đầy những người.

Mấy chiếc bàn vuông lớn, khách hầu hết là các vị hào sĩ quy ẩn ở trong Điền gia tập, duy trong một chiếc bàn con kê sát góc quán, có một người mặc áo bào xám, ngồi quay mặt vào vách, cúi gằm mặt xuống ăn miến, trên bàn còn đặt một gói hành lý, rõ ràng là khách vừa từ phương xa tới.

Thực khách trong quán tuy toàn là những bậc đầu râu tóc bạc, nhưng mỗi lần có dịp gần nhau, nhất là khi đã chén choáng hơi men, thôi thì rượu vào lời ra, cười nói ồn ào như vỡ chợ, hào khí buổi thiếu thời vẫn không suy giảm.

Chính giữa lúc cuộc chuyện đang nồng, chợt thấy một ông già râu tóc trắng như cước từ ngoài cửa quán hấp tấp bước vào. Ông ta tuy tuổi đã khá cao, nhưng thân thể vẫn còn tráng kiện, da dẻ hồng hào, sắc mặt lúc này có vẻ hốt hải.

Mọi người trông thấy ông vào, đều nhao nhao chào hỏi, mời ngồi, một người hỏi:

– Trông Điền đại ca hốt hải thế kia, chắc lại mới nghe được tin gì lạ phải không?

Vị Điền đại kha uống luôn ba chén rượu đầy rồi mới thở khà một tiếng, đưa mắt nhìn khắp mọi người nói:

– Một tin động trời, một tin kinh hoàng! Tôi vừa nghe thấy phải vội tới đây báo cáo với các vị ngay, không dám chậm nửa phút.

Mọi người kinh sợ cùng nhìn trừng trừng vào mắt ông già. Ông ta thì thào ra vẻ bí mật:

– Hôm nay thằng con lớn tôi vừa cho tôi hay một tin, tin này hiện thời trong giang hồ còn chưa ai biết, các vị nghe xong chớ có tiết lộ nhé.

Mọi người cùng đáp:

– Đại kha cứ nói đi.

Ông già họ Điền ngấp ngừng giây lát rồi hạ giọng thì thào:

– Vị anh hùng mà anh em mình vẫn thường nhắc đến luôn ấy mà, ông ta chết rồi, chết ở sau núi Chung Nam, cách đây chừng độ vài ba hôm.

Tức thì mấy câu hỏi cùng tung ra một lượt:

– Ai? Ai? Vị anh hùng nào?

Một người vội hỏi:

– Ai? Người ấy là ai? Đại kha thử nói rõ xem nào?

Ông già họ Điền đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Người ấy là Nhâm Vô Tâm.

Câu nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng ông già, người mặc áo xám từ nãy vẫn ngồi ngoảnh mắt vào tường, tựa hồ như hơi rùng mình, mấy người kia cũng đều tái mặt kêu lên:

– Nhâm Vô Tâm? Làm sao mà chết? Ai giết? Có đúng thật không? Điền đại kha nghe lầm chẳng?

Mỗi người một câu nhao nhao cất vắn. Ông già họ Điền sầm mặt đáp

– Tôi nghe rõ lắm, không thể sai được, họ còn nói là bên Nam phương hiện đang vì việc này mà gây thành những chuyện long trời lở đất, náo loạn tới bờ. Bọn thủ hạ Nhâm Vô Tâm bấy nay vẫn che nanh giấu vuốt, chưa tới thời cơ, chưa dám vọng động, vậy mà khi nghe thấy tin đều tức giận, điên lên, cơ hồ không nhận nổi,... nhưng rờng không đầu, còn làm gì được? Ôi, ho... ọc... ho... ọc....!

Ông ta ho khan vài tiếng rồi lặng im không nói gì nữa.

Không khí trong quán lúc này đột nhiên trở nên trầm tịch nặng nề, mọi người chỉ đưa mắt trông nhau, không ai thốt lên một tiếng.

Người mặc áo bào xám ngoảnh mắt vào tường nên không ai trông rõ sắc diện, nhưng cứ trông bàn tay cầm đũa của ông ta run lẩy bẩy, cũng đủ biết cái tin dữ ấy đối với ông ta còn quan trọng hơn đối với bọn kia nhiều.

Một lúc lâu mới có người rụt rè lên tiếng:

– Cái tin này đã chắc đâu là đúng? Biết đâu chẳng bọn thầy trò bên Nam... tự bày ra để làm loạn nhân tâm?

Điền ông lắc đầu thở dài:

– Không, tin này đích xác lắm..., không thể làm được, chỉ vì tôi không tiện nói rõ tên người.

Vừa nói đến đây, chợt nghe tiếng người áo xám sừng sộ quát:

– Một tin quan trọng như vậy, sao người đang nói nửa chừng lại thôi?

Tiếng hấn hét vang như sấm, làm cho cốc chén trên bàn cũng rung lên thành tiếng, mọi người đều cảm thấy như bị xé màng tai.

Mấy người này đều là những tay giang hồ lão luyện, thấy thế biết ngay người áo xám tất phải là một cao thủ võ lâm, nội lực thâm hậu, liền đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt tái mét.

Ông già họ Điền lẳng lặng hồi lâu rồi sẽ hỏi:

– Các hạ là ai? Tại sao lại quan tâm đến việc ấy?

Người mặc áo xám không hề quay lại, chỉ sảng giọng đáp:

– Ta muốn người nói, người cứ nói, hà tất phải hỏi căn vặn.

Ông già họ Điền sầm mặt nói:

– Ta không nói là không nói, người làm gì được ta?

Người áo xám thốt nhiên cười hà hà, ấn hai tay xuống bàn, tức thì cả người lẫn ghế đều bay lên.

Mọi người chỉ thấy hai tai ù ù, cặp mắt hoa lên, Người áo xám đã bay qua đầu thực khách, cả người lẫn ghế rơi đánh sầm một tiếng xuống chiếc bàn lớn, người vẫn ngồi yên trên ghế, dưới ánh đèn chỉ thấy ông ta mặt vàng như nghệ, hai mắt sáng quắc, khiến không ai dám nhìn thẳng.

Đó chính là một ngón khinh công tuyệt thế, ít thấy trong giang hồ, mấy ông già trông thấy đều lắc đầu lè lưỡi, tự biết mình không phải địch thủ.

Người áo xám mắt sắc như dao, trừng trừng nhìn vào mặt Điền đại kha nói gần từng tiếng:

– Câu chuyện này đầu đuôi ra sao? Người có nói hay không thì bảo?

Ông già luống cuống lùi lại mấy bước lắp bắp:

– Tin... tin ấy là của con trai lão nói... nó... nó...

Người áo xám hỏi bằng một giọng gay gắt:

– Hiện giờ nó ở đâu? Ta muốn nói chuyện với nó một lát.

Ông ta mặt mũi tuy xấu xí, song giọng nói oai nghiêm như một ông tướng ra lệnh. Ông già họ Điền cúi đầu nói sẽ:

– Khuyến tử vừa về nhà được một lúc, lại vội hấp tấp đi ngay rồi.

Người áo xám cau mày hỏi:

– Đi ngay? Đi đâu?

Điền ông sắc mặt nhợt như tờ giấy, ấp úng không nói nên lời, Người áo xám lại càng hỏi dồn, luồng nhãn quang sáng chói cứ nhìn trừng trừng vào mặt ông già không chớp.

Giữa lúc ấy chợt có một người nói to:

– Điền đại kha không muốn nói, thì để tôi nói đỡ, con đại kha là Tam ban bổ đầu trong phủ Long Môn.

Người áo xám cười nhạt:

– Người trong công môn, sao lại biết những việc bí ẩn trên giang hồ? Nếu các người không chịu nói thật, thì chớ trách ta vô lễ.

Điền ông biết thế không giấu được, bèn khẽ thở dài đáp:

– Chẳng giấu gì các hạ, thằng con bất thành tài của tôi đã lăn lộn trong giới giang hồ bao lâu, mà chẳng làm nên được trò trống gì, bây giờ nó ở bên phủ Tây an, làm nghề gánh thuê cho người ta, chớ có phải là công sai, công siết gì đâu! Tôi có thằng con như vậy, thật cũng xấu hổ nên chẳng dám nói với ai.

Người áo xám vẫn lắc đầu tỏ vẻ không tin:

– Nếu là dân lao động, thì lại càng không biết chuyện giang hồ lắm!

Ông già ngập ngừng nói:

– Núi Chung Nam sau cơn biến cố, cây tích như rừng, các vị đạo gia trên Huyền diệu quan xuống núi mượn một bọn dân phu khiêng quan tài, trong số đó có cả thằng con lão. Quan tài của Nhâm đại hiệp chính mất cháu trông thấy. Nó còn gặp rất nhiều nhân vật võ lâm lên núi hỏi thăm tin tức của Nhâm đại hiệp. Chính miệng vị chưởng môn chân nhân cũng nói là Nhâm đại hiệp đã chết. Không lẽ một vị chưởng

môn danh cao trọng vọng như vậy lại còn nói sai à? Vì thế lão hủ dám quyết tin ấy hoàn toàn chính xác.

Người áo xám nghe đến đây, thân hình đã run lấy bầy, lặng ngắt không nói nửa lời. Một lát sau mới từ từ đứng lên, khóe mắt hình như đã long lạnh ngấn lệ.

Thốt nhiên nghe phía ngoài cửa có tiếng người cười nhạt:

– Gia gia tôi già lão, nói năng không được minh bạch, muốn hỏi gì cứ hỏi tôi này?

Mọi người đều giật mình quay ra. Người áo xám quát:

– Ai? Vào đây!

Tức thì bức rèm cửa vén cao lên, rồi một gã thanh niên mặc áo đen ung dung bước vào.

Đó là một người thân hình cao lớn, cử chỉ nhanh nhẹn, mày rậm mắt sáng, diện mạo hung ác, trông không có vẻ gì là dân lao động. Người áo xám ngạc nhiên nghĩ thầm: “Tên này rõ ràng là một tay có ngoại công rất cao, sao cha hấn lại bảo hấn làm nghề gánh mướn? Hừ!” Ông ta quay lại hỏi ông già:

– Có phải lệnh lang đó không?

Ông già gật đầu:

– Đó chính là khuyến tử Điền Uy.

Người áo xám lại hỏi gã thanh niên:

– Người trông thấy quan tài của Nhâm tướng công ở đâu?

Điền Uy đáp:

– Sau khi hấn chết, quan tài được tên thư đồng đem đi đây mất, không ai biết cả.

Người áo xám lại hỏi:

– Tại sao Nhâm tướng công chết? Và chết vì tay ai?

Điền Uy cười nói:

– Hấn vì theo đuổi một đứa con gái, nên bị mấy người cùng đi với hấn là Bách Nhẫn thiền sư và Huyền Chân đạo trưởng tiếp tay nhau đánh cho một chuồng chết tốt!

Hắn nói chưa dứt lời, mọi người đều kinh sợ, buột miệng kêu lên một tiếng. Người áo xám tái mặt quát:

– Quân nô tài khốn nạn, dám bịa chuyện vu khống cho người! Người là ai?

Điền Uy ngửa cổ lên trời cười sảng sặc nói:

– Người không phải là Bách Nhân, cũng chẳng phải là Huyền Chân, tại sao biết Nhâm Vô Tâm không bị giết vì tay họ?

Người áo xám nổi giận quát:

– Quân này to gan thật!

Nói xong thốt nhiên giơ tay khóa chặt mạch môn Điền Uy. Điền Uy vội nhảy tránh ra xa ba thước, cười một cách đánh ác nói:

– Hôm nay người đừng hòng sống mà ra khỏi đây!

Hắn giơ cao hai tay lên gọi to:

– Các anh em vào cả đây!

Tiếng quát chưa dứt, đã nghe phía ngoài nổi lên những tiếng bình bình, các cửa sổ lớn đều bật tung ra, rồi một bọn bảy tám tên mặc võ phục đen, bịt mặt, nhảy qua cửa sổ xông vào, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Mọi người đều kinh hồn hoảng vía, mặt cắt không còn hột máu, nhất là Ông già họ Điền càng run bần bật lắp bắp nói không ra hơi:

– Uy... Uy nhi, mày làm cái gì thế?

Điền Uy cười nhạt:

– Việc này không can gì đến gia gia, các vị lui cả ra ngoài kia.

Ông già họ Điền còn muốn nói nữa, người áo xám đã cười khẩy:

– Con người là tay sai của Nam Cung thế gia, người còn chưa biết à?

Ông già trợn mắt nhìn Điền Uy run run hỏi:

– Thật thế à?

Điền Uy chưa kịp đáp, người áo xám đã cười nhạt nói:

– Hắn cố ý nói lộ tin ấy ra, mục đích chỉ cốt để do thám xem ai là phe đảng của Nhâm Vô Tâm, chớ làm gì có chuyện thật như vậy.

Điền Uy cười một cách gian ác:

– Lão thất phu đoán tài thật!

Ông già họ Điền giận run lên, trở tay vào mặt Điền Uy thét lớn:

– Đồ... đồ súc sinh! Mày đã làm chó săn cho nhà Nam Cung, lại đem bố mày ra làm công cụ do thám.

Điền Uy cũng giận dữ quát trả:

– Ủ, thế đã sao nào?

Ông già giận quá, râu tóc dựng ngược, hét vang như sấm:

– Đồ khốn nạn nhận giặc làm cha! Ta cũng liều mạng già này với mày.

Ông ta vừa hầm hầm xông tới, từ chột một gã bịt mặt ở ngoài nhảy vào túm lấy cổ tay ông giằng ra quát:

– Bỏ ra!

Gã bịt mặt co chân đá hất ông già ra khỏi cửa tiệm, miệng thét:

– Ta nể mặt con lão, hãy tạm tha cho một lần, cút!

Ông già trong lúc bất ngờ, bị một cái đá bằng trời giáng, không chống cự nổi, thân hình lập tức theo đà chân của gã nọ hất văng ra ngoài cửa quán, rồi rơi bịch xuống đất.

Điền Uy vẫn làm lơ như không có chuyện gì xảy ra, mọi người vừa giận vừa sợ, một ông già ý chừng là bạn thân của ông lão họ Điền, chột rút trong mình ra một lưỡi chủy thủ, trở vào mặt Điền Uy mắng:

– Điền đại kha sinh phải một thằng nghiệt tử như mày, Hồ lão này cũng lấy làm nhục thay! Ta quyết thay mặt cha mày, cho mày một bài học.

Nói dứt lời, chân đã bước sấn lên, cầm lưỡi chủy thủ đâm vào ngực của Điền Uy. Điền Uy chỉ sẽ nghiêng người tránh thoát. Hồ lão đâm hụt thân thể cũng bị chúi về phía trước. Ông ta vừa toan đứng thẳng dậy, cổ tay đã bị Điền Uy nắm lấy bóp thật chặt. Ông già đau quá, bàn tay dờn ra, mũi chủy thủ tức thì rơi xuống đất đánh “xoảng” một cái.

Điền Uy thừa thế xô mạnh một cái, Hồ lão loạng choạng vài bước rồi ngã nằm sòng soài ra đất. Điền Uy cúi xuống nhặt mũi chủy thủ lên

giơ tay bẻ gãy làm đôi rồi cười nhạt ném ra cửa. Tên bịt mặt đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi nói:

– Ai không có phận sự ở đây thì đi về đi, đứng lẩn quẩn ở đây lỡ có què tay gãy chân lại oán!

Mấy cụ già tự liệu sức mình, không đương nổi tụi hung thần ác sát, dẫu có đứng đây cũng chẳng được ích gì, có khi còn bị chết oan, bèn đưa mắt cho nhau, rồi lũ lượt bước ra khỏi quán.

Người áo xám này giờ vẫn đứng một bên, đôi mắt long lanh, chú ý theo dõi hành động của tụi áo đen. Khi thấy tụi chúng đuổi bọn ông già đi, liền nghĩ thầm: “Tụi khát máu này sao bữa nay lại nhân từ như vậy? Có lẽ họ tưởng họ sắp thành công đến nơi, nên mới giả nhân giả nghĩa để thu phục nhân tâm chăng?”

Lúc này trong quán chỉ còn ông ta và tụi áo đen. Điền Uy nhìn ông, cười gằn nói:

– Nhâm Vô Tâm xuống tuổi vàng, đang buồn vì đường trường không bạn, bằng hữu mau đi theo hấn cho vui.

Người áo xám chột ngựa cổ lên trời, cười ha hả:

– Nhâm Vô Tâm là một bậc kỳ tài khi nào lại bị chết về tay một lũ vô danh tiểu tốt như các người? Người che mắt ta sao nổi?

Điền Uy cười sằng sặc nói:

– Ngoài miệng tuy người vẫn nói là không tin, kỳ thực trong bụng tin lắm, nếu không thì sao vừa rồi lại kinh hoàng đến thế? Thôi bây giờ người biết điều thì xưng danh hiệu ra để các vị thái gia đưa người về cực lạc mát mẻ.

Gã áo đen nói:

– Nói chuyện với hấn làm gì cho phí lời! Cứ đánh chết đi là xong. Dằng dai mãi, lỡ đồng bọn của hấn kéo đến, lại thêm phiền phức.

Người áo xám quát:

– Chỉ cần một mình lão phu cũng đủ trị nổi lũ chuột nhắt các người! Cần gì phải nhờ ai giúp sức!

Gã áo đen chột quát to một tiếng, giơ tay ra hiệu cho đồng bọn, tức thì bọn người đứng xung quanh đều rút binh khí kéo ô lên, vây Người áo

xám vào giữa.

Gã áo đen ra lệnh cho thủ hạ tấn công, còn mình và Điền Uy thì lùi ra cửa, vừa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài vừa lược trận.

Thấy bọn áo đen cầm binh khí xông vào, chiêu thức của họ đều kỳ quỷ vô cùng, khác hẳn với lộ số thông thường thấy trong vũ lâm, có điều người nào cũng nhanh nhẹn, rõ ràng là những nhân vật đã thành danh trong giang hồ.

Người áo xám vũ công đã vào bậc siêu thần nhập thánh, một mình đứng giữa bọn võ lâm cao thủ, bốn phía giáp công, tuy không dám nắm chắc phần thắng, nhưng trong phút chốc cũng không thể thua được. Ông ta dùng chiêu thức “Thất thập nhị đại tiểu cầm nã thủ” xen lẫn cả chiêu “Không thủ nhập bạch nhận” thì triển thần công “Đại ung trảo lực” khiến cho hơn mười món võ khí của quân địch không món nào tới được gần người.

Thoáng chốc đã hết ấy chục chiêu mà gã bịt mặt lộ vẻ sốt ruột, chợt quát to một tiếng, xông vào vòng vây, tả quyền hữu chưởng, tấn công tới tấp như mưa rào, nháy mắt đã phóng luôn được ba chiêu, nhanh hơn luồng chớp.

Người áo xám tay không chống với hơn mười mấy món binh khí cũng đã thấy khó khăn, nay lại thêm gã bịt mặt, tình thế càng trở nên nguy hiểm. Chợt gã thét lên:

– Trúng này!

Hai tay gã cùng đánh ra một lúc, chưởng ảnh biến ảo linh động, không ai trông rõ hẳn đánh vào đâu.

Người áo xám kinh sợ, đồng thời lại thấy phía sau, và hai bên tả hữu có ba luồng gió ào ào ập tới, trước sau năm mặt tấn công, toàn những ngón đòn chí tử. Trước tình thế ấy dù người có vũ công cao đến đâu, cũng khó lòng tránh thoát.

Giữa lúc tình huống mười phần nguy hiểm, Người áo xám chợt cúi rạp xuống, đổi chưởng thành quyền, mỗi quyền vạch ra nửa vòng cung, tống ra luôn năm quyền, chống lại năm mặt. Điền Uy đứng ngoài buột miệng kêu:

– Quyền pháp giỏi tuyệt!

Gã bịt mặt cất tiếng cười ha hả, nhảy tới bên Điền Uy. Điền Uy ngạc nhiên hỏi:

– Mình đã thắng thế, sao không đánh dần lên, mà hạ hấn đi cho rồi?

Gã bịt mặt cười một cách đắc chí:

– Cứ để mặc bọn kia đối phó cũng xong, bản toạ chỉ cốt làm cho hấn phải thò ngón vũ công bản môn của hấn ra là đủ.

Điền Uy hỏi:

– Ngón quyền vừa rồi là vũ công của hấn đấy à?

Gã bịt mặt gật đầu.

– Đó chính là quyền pháp chấn sơn “Phục hổ la hán quyền” thế mà không biết, đồ ngốc.

Điền Uy kinh sợ hỏi:

– Nếu vậy người này là môn hạ của thiếu lâm hay sao?

Gã bịt mặt cười ha hả:

– Phái Thiếu Lâm tuy rất đông nhân tài nhưng những người luyện được “Phục hổ la hán quyền” tới công lực đó, cũng chỉ có độ vài ba người. Tên này không phải là Bách Đại thì cũng là Bách Nhẫn.

Mấy câu sau cùng hấn nói thật to, y như quát hỏi Người áo xám. Người áo xám thấy hấn đã nhận ra lai lịch của mình, hơi tái mặt liền quát:

– Nghiệt chương! Để ta cho các ngươi nếm thử đoạn Thất thập nhị tuyệt nghệ của phái Thiếu lâm.

Nói dứt lời quyền chiêu chợt biến đổi, chớp mắt đã phóng được bảy chiêu, chỉ nghe tiếng quyền phong vù vù, quyền thế mở rộng, sức mạnh như bạt núi băng ngàn, quả có cái uy quyền như Chư thiên la hán hàng long phục hổ.

Gã áo đen cười khanh khách nói:

– Các anh em ráng lên, hãy bắt sống lấy thằng trọc ấy cho ta, đừng để hấn chạy thoát.

Tức thì mười mấy món binh khí kết thành một màn kim khí, ánh

sáng loang loáng vây chặt lấy Người áo xám.

Người áo xám tức giận điên cuồng, chiêu thức để lộ nhiều chỗ trống, thốt nhiên một lưỡi hổ truy đâm trúng vào bả vai, máu tuôn ra như suối.

Gã áo đen đứng ngoài còn cố tìm lời châm chọc, chế diễu, Người áo xám giận lắm quát lên một tiếng, nhưng tiếng quát chưa ra khỏi miệng, chợt nghĩ: “Hắn cố tình khiêu khích cho mình tức giận, mất hết bình tĩnh ứng phó, sao mình lại mắc mưu hắn?” Nghĩ vậy liền cố bình tĩnh ứng phó, lơ như không nghe thấy những câu nhục mạ của đối phương. Qua hết mười chiêu, quả nhiên đã hơi vững thế.

Nhưng lúc này vết thương của ông ta đã rách như phải bỏng, đau buốt dị thường, cánh tay trái xoay trở rất khó khăn. Gã bịt mắt lại kêu to:

– Thăng trọc đã bị thương ở vai trái rồi, các anh em cố lên, cứ nhè vào phía trái hắn mà đánh.

Nói xong hắn cướp lấy hai cái bút trong tay một tên thủ hạ, nhanh như cắt ném vào phía trái đối phương. Người áo xám tuy đã hết sức né tránh nhưng các món vũ khí khác lại tới tấp đưa tới, chỉ một chút sơ ý, lại bị trúng một chiêu nữa.

Chỉ trong phút chốc suốt từ vai trái xuống đến cánh tay ông ta, đã ướt đầm những máu, chỉ còn sót lại cánh tay phải gắng gượng chống đỡ, nhưng tình thế đã mười phần nguy ngập.

Người áo xám quả vẫn cố ý chờ đợi một người nhưng tới giờ phút này vẫn chưa thấy người đó xuất hiện. Ông nghiêng rằng cố phần lực đánh thẳng một quyền về phía trước, nghĩ thầm: “Ta có chết cũng không khi nào chịu để các người bắt được.” Ông chợt ngửa cổ hú lên một tiếng dài, rồi giơ quyền lên định đập vào Thiên linh cái.

Oo

Nói về Nhâm Vô Tâm thấy người cụt tay phi chân lên đá, chàng đã không muốn đỡ đòn, lại cũng không còn cách gì tránh thoát.

Người cụt tay đã đặt chân lên ngực Vô Tâm, nội lực tu vi của ông ta thật kinh nhân, gót chân vừa chạm vào ngực chàng, mà lực đạo còn ghì lại chưa phát, thân thể của ông ta cũng dựa vào một điểm chân lực đó mà đứng vững trên không.

Vô Tâm thấy thế kinh hoàng vô cùng, biết rằng mình chỉ hơi động

đẩy một tý, là nội lực từ trong gót chân của ông ta tuôn ra, dù mình có bản lĩnh tày trời, cũng khó lòng thoát khỏi tan gan nát ruột, bèn chỉ đành nín thở đứng yên.

Hai người cùng lẳng lặng ghìm nhau một lúc lâu, Vô Tâm mồ hôi chảy ra như suối, chàng cố định tâm thần, mỉm cười nói:

– Nếu tiên bối muốn hỏi điều gì, xin cứ điểm huyết tại hạ, rồi hãy nói sau cũng được.